~~Дърв~~

Висок, а, о, — и (чет) 1) който в сравнение с другите има по-голяма височина. Висока кула, високо място. Планор, планор подвижна, висока беседа козирка на два реда високи, чел два до два широки. М. 661. Тамо да градиш висока кула. М. 424. 2) който отстои на далечно разстояние от земята. ~~високо в облацитѣ~~, високи в облаци, ~~високо горе на небето. задимяваха високи, оранѣ въркат на високо~~ Високо по небе. В високо по земя.

3) който надминава другите на ръст. Сред гора дъгу (дърво) високу. Ю. 5. 7. Черноока невеста, черноока висока Ч. 34 Моме, как си тенко и високо, уще да си чернооко. М. 270. Кастанока и висока, малко да съм чернооко, него Зимам. Бде, тъгда обично е висок сфин человѣчески стас (образ) Пк. 33. И по-голяма е висока, а сравнитѣ казати после. ~~Посл~~. 41 който стои по-горе от другите, който за нищо по високо мѣсто. Висок человик. Високо звание, високи мисли, висока цена.

5) Грамотлиен. Високиятъ разговор и парадиритѣ. 6) Черк. Силен, як, могущен. Мене победа мощна и висока. Изрек. 22; 5. 7) Черк. Чудний, надутий, хвалчив. Чадо Зло, високи очи имаш. Притч. Соф. 13.

Високо нар. 1) Право на горе по-голямата страна високо. 2) под облацитѣ, над облацитѣ. Орлитѣ въркат на високо. Бог високо цар далеко. Посл. 3) За часъ: на високо, високо за хванци. Момата не се разговаря високо. Ч. 64. Богомилитѣ никога се не смѣят високо. З. 158. Царят извика на високо. Х, I; 85. 4) по-вече от колкото трѣбва. Който се дърпа високо. Високо мисли за себе си. Въркам на високо.

Височина (ина) издигане нѣщо на високо местоположение на височина на положение то си. Високи мѣста, дървета, ридове. Дрѣв очитѣ на непріятеля ми завѣхли височинитѣ. И станахми сърбитѣ от височинитѣ на Драгоман-планина малко видѣхми сина извѣстно голяма планина (рок) да слазѣ от небесинитѣ височини. Х. II; 33.

Височинска (ска) умал. от височина. Ясний гласна Кръковицата се отзиваше на близкитѣ височинки. Зк. 132.

Височък, чка, чко, — и (чет) умал. от висок. У дома нашата свиня възвисоко виждаше, когато казваха високото, но и сега при нас че не трѣбало да се казва високо и високко, защото ние казували висок и високко. Колко знаят българите

Вливам. гл. учащ и условн. от вися.

Висим, а, о, — и (чет) който виси. Такива подвижни зависи праздници, Великдеи и висимитѣ от него изчисления, петдесетница. М. Д. 1869. р. 9.

Висока (ска) — ски (ски) вѣрда, — ди, ска част на нѣщото що е над окото.

Високичък, чка, чко, — и (чет) умал. от висок.